

توضیح یک فوق تخصص غدد درباره یک داروی کاهنده قند خون

یک فوق تخصص غدد و متابولیسم گفت: متفورمین از داروهای کاهنده قند خون بوده و اثر توکسیستی آن، اسیدوز لاکتیک است که می‌تواند به دنبال نارسایی کلیه، بیماری کبدی و ناپایداری همودینامیک ایجاد شود.

همشهری آنلاین: یک فوق تخصص غدد و متابولیسم گفت: متفورمین از داروهای کاهنده قند خون بوده و اثر توکسیستی آن، اسیدوز لاکتیک است که می‌تواند به دنبال نارسایی کلیه، بیماری کبدی و ناپایداری همودینامیک ایجاد شود.

به گزارش ایسنا، دکتر حسن گنجی‌زاده زواره افزود: متفورمین به تنهایی باعث ایجاد هیپوگلیسمی نمی‌شود اما می‌تواند هیپوگلیسمی ناشی از سایر داروها را تشدید کند، چنانچه این دارو به تنهایی مصرف شود، هرگز باعث ایجاد هیپوگلیسمی نخواهد شد.

این فوق تخصص غدد و متابولیسم با اشاره به ویژگی‌های بالینی مسمومیت با متفورمین ادامه داد: بیمارانی که به دنبال مصرف متفورمین دچار اسیدوز لاکتیک می‌شوند، ممکن است از تهوع و درد شکم شاکی باشند و در معاینه بیمار، تاکی‌کاردی، تاکی پنه و هایپرپنه مشاهده می‌شود.

گنجی‌زاده با بیان اینکه در تمام بیماران مسموم، باید اندازه‌گیری قند خون از نوک انگشت، نوار قلب، اندازه‌گیری غلظت استامینوفن و آسپیرین، تست حاملگی در خانم‌هایی که در سنین فرزندآوری قرار دارند، انجام شود، یادآور شد: در بیمارانی که مشکوک به مسمومیت با متفورمین در آن‌ها هستیم، باید ارزیابی پایه الکترولیت‌ها، اندازه‌گیری بی‌کربنات و لاکتات سرم انجام شود.

وی با اشاره به نحوه درمان اضافه کرد: برای حفظ راه هوایی، تنفس و گردش خون در بیماری که به تازگی متفورمین مصرف کرده، شارکول فعال داده شود، اما به بیمار با مسمومیت مزمن با متفورمین، نباید شارکول فعال داد.

این فوق تخصص غدد و متابولیسم تصریح کرد: برای بیمارانی که دچار اسیدوز شدید شده‌اند، انفوزیون سدیم بی‌کربنات باید تجویز شود.

وی درباره مصرف گلوکاگن برای بیماری دیابتی با بیان اینکه گلوکاگن هورمونی است که به سرعت قند خون را افزایش می‌دهد و باعث بهبود علائم هیپوگلیسمی (کاهش قند خون) شدید می‌شود، افزود: گلوکاگن هورمونی است که هنگام افت غلظت گلوکز در خون از سلول‌های آلفای جزایر لانگرهانس لوزالمعده ترشح می‌شود، اعضای خانواده (دوستان نزدیک، معلم مدرسه و به طور کلی اطرافیان بیمار مبتلا به دیابت) باید نحوه استفاده از گلوکاگن را یاد بگیرند.

گنجی‌زاده زواره در پاسخ به این سوال که چه زمانی از گلوکاگن استفاده می‌شود؟ بیان کرد: گلوکاگن در درمان هیپوگلیسمی (افت قند خون) شدید که معمولا به دنبال تزریق انسولین ایجاد می‌شود، مورد استفاده قرار می‌گیرد.

این فوق تخصص غدد و متابولیسم با تاکید بر اینکه علائم هیپوگلیسمی شدید شامل کاهش هوشیاری نسبت به محیط (گیجی)، بیهوش شدن و تشنج است، تصریح کرد: برای بیماری که بیهوش است، بیماری که قادر به خوردن مواد افزایش دهنده قند خون نیست، بیماری که دچار تشنج شده و چنانچه مصرف مواد قندی مانند نوشیدنی‌های حاوی قند یا آب میوه، باعث بهبود بیمار نشده باشد، نیاز به تجویز گلوکاگن ضروری است.

وی گفت: تزریق گلوکاگن باید با زاویه‌ی 90 درجه در قسمت‌های تحتانی طرفی شکم و قسمت‌های فوقانی ران صورت گیرد همچنین سوزن را به سرعت وارد پوست کنید و پیستون را فشار داده و تزریق را به یکباره انجام دهید. سپس سوزن را از پوست خارج کنید و به آهستگی محل تزریق را فشار دهید. چنانچه بیمار دچار حالت تهوع شد، به آرامی او را به سمت پهلو بازگردانید.